

Sygnatura akt I C 809/17

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2020 r.

**Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, I Wydział Cywilny w następującym składzie:**

Przewodniczący: Sędzia SO Alina Gąsior

Protokolant: Elżbieta Kubala-Lewicz

**po rozpoznaniu w dniu 24 września 2020 roku w Piotrkowie Trybunalskim**

**na rozprawie**

**sprawy z powództwa J. M.**

**przeciwko Zakładowi (...) -Handlowemu (...) Spółka Jawna C. i Wspólnicy w Ł.**

**o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego i zapłatę**

1. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 15 maja 2006 r. sygn. akt I Nc 291/05 wraz z wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 04 kwietnia 2007 r. sygn. akt I C 39/07 oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 20 sierpnia 2007 r. sygn. akt II Ca 321/07, opatrzone klauzulą wykonalności postanowieniem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 24 sierpnia 2007 r. powyżej kwoty 37.076,34 (trzydzieści siedem tysięcy siedemdziesiąt sześć złotych 34/100) złotych;
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. zasądza od pozwanego Zakładu (...) -Handlowego (...) Spółka Jawna C. i Wspólnicy w Ł. na rzecz powoda J. M. kwotę 8 650,52 (osiem tysięcy sześćset pięćdziesiąt 52/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nakazuje ściągnąć od pozwanego Zakładu (...) -Handlowego (...) Spółka Jawna C. i Wspólnicy w Ł. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 4.318,68 (cztery tysiące trzysta osiemnaście 68/100) złotych tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa oraz zwrotu wydatków,
5. nie obciąża powoda J. M. kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa.

SSO Alina Gąsior

**Sygn. akt I C 809/17**

## UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 czerwca 2017 r. powód J. M., reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 15 maja 2006 r. sygn. akt: I Nc 291/05 wraz z wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 04 kwietnia 2007 r. sygn. akt: I C 39/07 oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 20 sierpnia 2007 r. sygn. akt: II Ca 321/07, opatrzone klauzulą wykonalności z dnia 24 sierpnia 2007 r. w zakresie kwoty 78.875,63 zł oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa

procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż obecnie toczy się wobec niego postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku M. K. pod sygn. akt: Km 2788/16, w którym zadłużenie powoda na dzień 3 czerwca 2016 r. wynosiło 62.988,65 zł tytułem należności głównej oraz 35.469,20 zł tytułem odsetek. Powód zakwestionował istnienie wierzytelności w zakresie kwoty 78.875,63 zł z uwagi na spłatę zobowiązania oraz przedawnienie. Powód podał, iż od marca 2009 r. dokonał wpłat na rachunek pozwanej spółki w łącznej kwocie 66.500 zł, które należy zarachować na poczet kwoty głównej, natomiast w zakresie zasądzonych nakazem odsetek od dnia 21.08.2007 r. do dnia 28.04.2013 r. w kwocie 45.351,37 zł nastąpiło przedawnienie. Powód wskazał również, iż pozwana spółka dokonała potrącenia z kwotą należną powodowi z tytułu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1.450 zł, które należy także rozliczyć. (k.3-10).

W odpowiedzi na pozew pozwana spółka Zakład (...) -Handlowy (...) spółka jawna C. i Wspólnicy, reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany zakwestionował zarzut przedawnienia wskazując, iż skoro powód spłacał dobrowolnie wierzytelność przysługującą pozwanej spółce, tym samym za każdym razem uznawał on dług, co przerywało bieg przedawnienia, a także uznaniem takim było również pismo powoda z dnia 17 maja 2016 r. zawierające wniosek o ograniczenie egzekucji. Pozwany zwrócił uwagę, iż skoro powód podczas wpłat nie wskazywał, że jest ona na poczet świadczenia głównego, to wierzycielowi przysługiwało w tym zakresie prawo zaliczenia wpłat na należności uboczne, przy czym brak było po jego stronie obowiązku informowania o tym dłużnika w sytuacji, gdy ten nie żądał pokwitowania. W zakresie zaś samych wpłat pozwany wskazał, iż powód nie przedstawił dowodów na dokonanie 4 z nich. Pozwany zakwestionował także sam sposób wyliczenia przez powoda odsetek. (k.127-131)

W toku postępowania powód zmodyfikował żądanie i ostatecznie pismem z dnia 31 sierpnia 2020 r. wniósł o pozbawienie przedmiotowego tytułu wykonawczego wykonalności powyżej kwoty 37.076,34 zł oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 11.528,21 zł tytułem zwrotu wyegzekwowanego świadczenia. W uzasadnieniu powód wskazał, iż w postępowaniu egzekucyjnym kwota ta została już wyegzekwowana, a pozostała wierzytelność wygasła z uwagi na spełnienie świadczenia i przedawnienie. W zakresie zaś powództwa o zapłatę wskazał, iż żąda on zwrotu wyegzekwowanego świadczenia wraz ze stosownymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od daty dokonania potrąceń emerytury powoda każdej z kwot zgodnie z zaświadczeniami komornika sądowego do daty zapłaty, wskazując przy tym, iż nie zachodzą przesłanki z art. 411 kc w zakresie nienależnego świadczenia. (k.506-509)

Pozwany pismem z dnia 13 października 2020 r. podtrzymał swoje stanowisko w zakresie żądania powoda co do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, przy czym podniósł dodatkowo, iż bieg przedawnienia został przerwany przez pierwsze postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone w 2009 r. Natomiast w zakresie żądania zapłaty pozwany wskazał, iż roszczenie to nie może być dochodzone w postępowaniu dotyczącym pozbawienia wykonalności tytułu, jak również zakwestionował je co do zasady i wysokości z uwagi na zasadność postępowania egzekucyjnego. (k.519-521v)

Na rozprawie w dniu 24 września 2020 r. strona powodowa wniosła o zasądzenie kosztów sądowych obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości podwójnej stawki (k.516)

Postanowieniem z dnia 4 lipca 2017 r., zmienionym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 października 2017 r. w sprawie sygn. akt I ACz 1902/17, dokonano zabezpieczenia roszczenia powoda na czas trwania postępowania poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. akt Km 2788/16 ponad kwotę 35.683,54 zł. (k.86-88v, k.110-112v)

### ***Sąd ustalił następujący stan faktyczny:***

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 15 maja 2016 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim sygn. akt: I Nc 291/05 zasądził od J. M. na rzecz (...) B., C., (...) sp. jawna w Ł. kwotę 62.988,65 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi w sposób wskazany w nakazie zapłaty oraz kwotę 1.094,90 zł tytułem kosztów procesu. Od powyższego nakazu zapłaty J. M. wniósł zarzuty. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim po rozpatrzeniu zarzutów od nakazu

zapłaty wyrokiem z dnia 04 kwietnia 2007 r. sygn. akt: I C 39/07 uchylił w całości nakaz zapłaty z dnia 15 maja 2006 r. sygn. akt: I Nc 291/05 i zasądził od J. M. na rzecz (...) B., C., (...) sp. jawna w Ł. kwotę 19.587,54 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi w sposób wskazany w wyroku oraz nie obciążył J. M. nieuiszczonym wpisem sądowym od uwzględnionej części powództwa, a brakującym wpisem sądowym od oddalonej części powództwa obciążył (...) B., C., (...) sp. jawna w Ł.. Od powyższego wyroku wniósł apelację (...) B., C., (...) sp. jawna w Ł.. Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2007 r. sygn. akt: II Ca 321/07 zmienił zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym i drugim sentencji w ten sposób, że nakaz zapłaty z dnia 15 maja 2016 r. utrzymał w całości w mocy oraz w punkcie trzecim i czwartym sentencji w ten sposób, że nie obciążył J. M. brakującym wpisem sądowym, zaś zasądził od J. M. na rzecz (...) B., C., (...) sp. jawna w Ł. kwotę 4.888,00 zł za instancje odwoławczą.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 24 sierpnia 2007 r. opatrzył tytuł egzekucyjny - nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 15 maja 2006 r. sygn. akt: I Nc 291/05 wraz z wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 04 kwietnia 2007 r. sygn. akt: I C 39/07 oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 20 sierpnia 2007 r. sygn. akt: II Ca 321/07 - klauzulą wykonalności.

/dowód: nakaz zapłaty z dnia 15.05.2006 r. sygn. akt: I Nc 291/05, wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 04.04.2007 r. sygn. akt: I C 39/07, wyrok Sadu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 20.08.2007 r. sygn. akt: II Ca 321/07 wraz z klauzulą wykonalności k.18-19/

Wobec powoda toczyło się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku K. S. pod sygn. akt KM 1780/07, które zostało umorzone postanowieniem z dnia 2 lutego 2009 roku.

/dowód: postanowienie Komornika Sądowego z dnia 02.02.2009 r. k.26/

Powód od marca 2009 r. do kwietnia 2016 r. dokonywał wpłat bezpośrednio na rachunek pozwanego na łączną kwotę 66.500 zł: - w dniu 04.03.2009 r. - 500,00 zł, dniu 16.03.2009 r. - 500,00 zł, w dniu 15.04.2009 r. - 700,00 zł, w dniu 15.05.2009 r. - 500,00 zł, w dniu 16.06.2009 r. - 700,00 zł, w dniu 15.07.2009 r. - 700,00 zł, w dniu 14.08.2009 r. - 700,00 zł, w dniu 19.09.2009 r. - 700,00 zł, w dniu 15.10.2009 r. - 700,00 zł, w dniu 16.11.2009 r. - 700,00 zł, w dniu 14.12.2009 r. - 700,00 zł, w dniu 14.01.2010 r. - 800,00 zł, w dniu 16.02.2010 r. - 800,00 zł, w dniu 15.03.2010 r. - 800,00 zł, w dniu 15.04.2010 r. - 800,00 zł, w dniu 17.05.2010 r. - 800,00 zł, w dniu 11.06.2010 r. - 800,00 zł, dniu 14.07,2010 r. - 800,00 zł, w dniu 11.08.2010 r. - 800,00 zł, w dniu 15.09.2010 r. - 800,00 zł, w dniu 14.10.2010 r. - 800,00 zł, w dniu 15.11.2010 r. - 800,00 zł, w dniu 15.12.2010 r. - 800,00 zł, w dniu 17.01.2011 r. - 800,00 zł, w dniu 14.02.2011 r. - 800,00 zł, w dniu 14.03.2011 r. - 800,00 zł, w dniu 15.04.2011 r. - 800,00 zł, w dniu 13.05.2011 r. - 800,00 zł, w dniu 14.06.2011 r. - 800,00 zł, w dniu 13.07.2011 r. - 800,00 zł, w dniu 12.08.2011 r. - 800,00 zł, w dniu 15.09.2011 r. - 800,00 zł, w dniu 17.10.2011 r. - 800,00 zł, w dniu 15.11.2011 r. - 800,00 zł, w dniu 15.12.2011 r. - 800,00 zł, w dniu 13.01.2012 r. - 800,00 zł, w dniu 15.02.2012 r. - 800,00 zł, w dniu 16.03.2012 r. - 800,00 zł, w dniu 13.04.2012 r. - 800,00 zł, w dniu 15.05.2012 r. - 800,00 zł, w dniu 18.06.2012 r. - 800,00 zł, w dniu 11.07.2012 r. - 800,00 zł, w dniu 13.08.2012 r. - 800,00 zł, w dniu 14.09.2012 r. - 800,00 zł, w dniu 15.10.2012 r. - 800,00 zł, w dniu 15.11.2012 r. - 800,00 zł, w dniu 18.12.2012 r. - 800,00 zł, w dniu 15.01.2013 r. - 800,00 zł, w dniu 14.02.2013 r. - 800,00 zł, w dniu 15.03.2013 r. - 800,00 zł, w dniu 15.04.2013 r. - 800,00 zł, w dniu 14.05.2013 r. - 800,00 zł, w dniu 17.06.2013 r. - 800,00 zł, w dniu 13.07.2013 r. - 800,00 zł, w dniu 13.08.2013 r. - 800,00 zł, w dniu 16.09.2013 r. - 800,00 zł, w dniu 16.10.2013 r. - 800,00 zł, w dniu 15.11.2013 r. - 800,00 zł, w dniu 16.12.2013 r. - 800,00 zł, w dniu 16.01.2014 r. - 800,00 zł, w dniu 17.02.2014 r. - 800,00 zł, w dniu 17.03.2014 r. - 800,00 zł, w dniu 16.04.2014 r. - 800,00 zł, w dniu 16.05.2014 r. - 800,00 zł, dniu 16.06.2014 r. - 800,00 zł, w dniu 14.07.2014 r. - 800,00 zł, w dniu 18.08.2014 r. - 800,00 zł, w dniu 16.09.2014 r. - 800,00 zł, w dniu 15.10.2014 r. - 800,00 zł, w dniu 17.11.2014 r. - 800,00 zł, w dniu 15.12.2014 r. - 800,00 zł, w dniu 15.01.2015 r. - 800,00 zł, w dniu 17.02.2015 r. - 800,00 zł, w dniu 16.03.2015 r. - 800,00 zł, w dniu 16.04.2015 r. - 800,00 zł, w dniu 18.05.2015 r. - 800,00 zł, w dniu 16.06.2015 r. - 800,00 zł, w dniu 15.07.2015 r. - 800,00 zł, w dniu 13.08.2015 r. - 800,00 zł, w dniu 16.09.2015 r. - 800,00 zł, w

dniu 15.10.2015 r. - 800,00 zł, w dniu 16.11.2015 r. - 800,00 zł, w dniu 16.12.2015 r. - 800,00 zł, w dniu 18.01.2016 r. - 500,00 zł, dniu 24.02.2016 r. - 500,00 zł, w dniu 16.03.2016 r. - 400,00 zł, w dniu 18.04.2016 r. - 400,00 zł.

Powód dokonywał wpłat bezpośrednio na rachunek bankowy pozwanego. W tytule zapłaty wpisywał „spłata zadłużenia za węgiel”.

/dowód: dowody wpłat k.27-48/

W oparciu o powyższy tytuł wykonawczy pozwany Zakład (...) -Handlowy (...) Spółka jawna C. i Wspólnicy w Ł. wszczął przeciwko powodowi postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku pod sygn. akt KM 2788/16.

Komornik w zawiadomieniu o wszczęciu egzekucji z dnia 28 kwietnia 2016 r. wskazał należność główną w kwocie 62.988,65 zł oraz odsetki na dzień 28 kwietnia 2016 r. w kwocie 54.358,68 zł.

/dowód: zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dnia 28.04.2016 r. k.25/

Pismem z dnia 17 maja 2016 r. skierowanym do pozwanego powód wniósł o ograniczenie egzekucji do kwoty 2.471,55 zł tytułem należności głównej, kwoty 28.749,43 zł tytułem odsetek ustawowych objętych tytułem wykonawczym na dzień 20 sierpnia 2007 r. oraz do kwoty 4.901,97 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie. Powód wskazał na częściową spłatę świadczenia oraz przedawnienie.

Pismem z dnia 7 czerwca 2016 r. pozwany wskazał, iż dłużnik w zakresie należności głównej dokonał wpłaty kwoty 35.683,54 zł, natomiast nie spłacił odsetek od zaległości.

/dowód: pismo powoda z 17.05.2016 r. k.49-51, pismo pozwanego z 7.06.2016 r. k.52-53/

Komornik pismem z dnia 3 czerwca 2016 r. określił zadłużenie na dzień 3 czerwca 2016 r. na kwotę 62.988,65 zł tytułem należności głównej i 35.469,20 zł tytułem odsetek do dnia 3.06.2016 r.

/dowód: informacja o stanie zaległości z 3.06.2016 r. k.502/

Oświadczeniem z dnia 7 listopada 2016 r. pozwana spółka dokonała potrącenia kwoty 1.450 zł stanowiącej wierzytelności powoda wobec niej i wynikającej z postanowienia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 20 października 2016 r. w sprawie I Co 924/16. Jednocześnie pozwany poinformował, że postępowanie egzekucyjne zostanie ograniczone o dokonaną kwotę.

/dowód: oświadczenie o potrąceniu k.80/

W piśmie z dnia 18 listopada 2016 r. pozwany poinformował komornika, iż kwota 1.450 zł została potrącona z wierzytelności przysługujących mu od dłużnika. Komornik uwzględnił powyższe w kolejnym piśmie z dnia 18 listopada 2016 r.

/dowód: pismo komornika z 30.03.2020 r. k.513-513v/

Pozwany w postępowaniu egzekucyjnym wniósł o wyegzekwowanie odsetek zaległych wyliczonych do dnia 18 kwietnia 2008 r. w kwocie 18.002,65 oraz odsetek ustawowych od kwoty 35.683,54 zł liczonych od dnia 19 kwietnia 2008 r. do dnia zapłaty.

/dowód: zaświadczenie o dokonanych wpłatach z 7.01.20 r. k.438/

W toku postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 2788/16 na dzień 7 stycznia 2020 r. wyegzekwowano i przekazano wierzycielowi kwotę w wysokości przekazano 41.536,56 zł.

/dowód: zaświadczenie o dokonanych wpłatach z 7.01.20 r. k.438-439/

Sprawozdania finansowe pozwanego za lata 2009 – 2017 zawierają tylko odsetki, które dotyczą wolnych środków na rachunku bankowym lub brak jest jakiegokolwiek informacji, czego dotyczą.

Wpłaty powoda dokonywane od dnia 04.03.2009 r. do dnia 18.04.2016 r. były rozliczane przez pozwanego na poczet należności głównej oraz w całości na koszty procesu.

Na należność pozwanego wobec powoda składa się kwota 68.971,55 zł obejmująca należność główną do zapłaty w wysokości 62.988,65 zł oraz koszty procesu do zapłaty w wysokości 5.982,90 zł.

Kwotę tę należy pomniejszyć o wpłaty dokonane bezpośrednio przez powoda w okresie 04.03.2009 r. do 18.04.2016 r. w wysokości 66.500 zł, co na dzień 18.04.2016 r. daje kwotę 2.471,55 zł stanowiącą kwotę należności głównej do zapłaty.

Odsetki od kwoty 2.471,55 zł od dnia 18.04.2016 r. do dnia zapłaty wynoszą 537,92 zł obejmują.

Wyegzekwowaną w toku postępowania egzekucyjnego na dzień 7 stycznia 2020 r. kwotę 41.536 zł można rozliczyć, odejmując:

- odsetki podlegające 10-letniemu terminowi przedawnienia obliczone na dzień 20.08.2007 r. w wysokości 28.727,23 zł
- odsetki obliczone od dnia 29.04.2013 r. do 17.04.2016 r. w wysokości 5.339,64 zł
- należność główną do zapłaty na dzień 18.04.2018 r. w wysokości 2.471,55 zł
- odsetki obliczone od dnia 18.04.2016 do dnia zapłaty w wysokości 537,92 zł

/dowód: opinia pisemna biegłej J. K. k.413-422, opinia uzupełniająca biegłej J. K. k.449-457/

W toku postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 2788/16 na dzień 6 sierpnia 2020 r. wyegzekwowano i przekazano wierzycielowi kwotę w wysokości 48.604,55 zł.

/dowód: zaświadczenie o dokonanych wpłatach z 6.08.20 r. k.510-510v/

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wyżej wskazanych dowodów. W zakresie zadłużenia powoda sąd oparł się na opinii biegłej z zakresu księgowości J. K., gdyż wydała ona opinię w oparciu o sprawozdania finansowe, które w ocenie Sądu stanowią rzetelne źródło informacji na temat sposobu zachowywania wpłat przez pozwanego. Opinia biegłej K. R. była natomiast wydana przede wszystkim w oparciu o ręcznie sporządzone zestawienia, które nie miały charakteru dokumentów księgowych, jak również budziły liczne wątpliwości (brak dat i wewnętrzne rozbieżności), a zatem wnioski tej opinii w zakresie obliczeń nie mogły zostać uznane za wiarygodne.

Sąd pominął wniosek powoda (k.270) oraz pozwanego (k.484) o przeprowadzenie kolejnej uzupełniającej opinii biegłej z zakresu księgowości J. K. jako zbędne i zmierzające jedynie do przedłużenia postępowania (art. 235<sup>2</sup> § 1 pkt 2 i 5 kpc). Powód argumentował, iż wyjaśnienia wymaga kwestia potrącenia kwoty 1.450 zł, jednakże kwota ta została potrącona w 2016 r. przez pozwanego i uwzględniona przez komornika (k.513v), natomiast polecenie księgowania z dnia 3 września 2018 r. zawierające kwotę równowąską wysokości potrącenia znalazło odzwierciedlenie w opinii biegłej K. R., w oparciu o którą ostatecznie Sąd nie czynił ustaleń. Wyczerpanie przedstawione przez powoda w zestawieniu ze sprawozdaniami finansowymi pozwanego okazały się wystarczające dla określenia wysokości należności głównej oraz odsetek należnych pozwanemu i nie wymagają dodatkowych wyjaśnień biegłego. W zakresie zaś argumentacji pozwanego wskazać należy, iż nie przedstawił on żadnych merytorycznie wartościowych argumentów na konieczność uzupełnienia opinii, zaś stawianie biegłemu pytania, czy pozwany sporządził określone dokumenty (zestawienia

pomocnicze) i jaka jest ich rola, zwłaszcza po 3 latach trwania sprawy jest nieprzydatne do rozstrzygnięcia sprawy. Pozwany winien sam posiadać wiedzę na temat prowadzonej przez siebie dokumentacji, tym bardziej, że jest podmiotem profesjonalnym na rynku podlegającym wymogom prowadzenia księgowości. Za argumentację na rzecz dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego nie można uznać również twierdzeń, że w przedstawionych bilansach brak jest odsetek z uwagi na błędne ich rozliczenie, brak not obciążeniowych czy księgowych, zaś zaniżenie dochodów spółki jest jedynie złym sklasyfikowaniem, bowiem okoliczności te stanowią jedynie o braku staranności pozwanego. Sąd oddalił również wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. W., księgowej pozwanego, uznając że dowód ten jest zbędny do rozstrzygnięcia sprawy, a sposób rozliczania wpłat dokonywanych przez powoda był przedmiotem opinii sporządzonej przez biegłego z zakresu księgowości, który ocenił również prawidłowość prowadzonych dokumentów księgowych. Sąd nie przeprowadził również dowodu z przesłuchania stron, wnioskowanego przez pozwanego i mimo braku formalnej decyzji w tym zakresie, zdaniem Sądu przeprowadzenie takiego dowodu w żaden sposób nie przyczyniłoby się do wyjaśnienia sprawy, zwłaszcza że zasady i prawidłowość rozliczania wpłat dokonywanych przez powoda wymagał wiadomości specjalnych i stanowił przedmiot opinii biegłego.

### **Sąd zważył, co następuje:**

W niniejszej sprawie powód dochodził pozbawienia wykonalności tytułu egzekucyjnego na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 kpc. Zgodnie z jego obecną treścią, która znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie, w chwili wytoczenia powództwa dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne, a także na zarzucie potrącenia.

Przepis art. 840 § 1 pkt 2 kpc obejmuje swoim zakresem wszystkie te sytuacje, z którymi przepisy prawa materialnego łączą wygaśnięcie zobowiązania, zatem stwarza podstawę do zwalczania tytułu wykonawczego w przypadku, gdy już po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszły zdarzenia prowadzące do wygaśnięcia zobowiązania lub zdarzenia, wskutek których zobowiązanie nie może być egzekwowane. Taką sytuacją jest zdarzenie zależne od woli stron (np. spełnienie świadczenia, potrącenie), jak też takie, w odniesieniu do których wola wierzyciela i dłużnika nie mają znaczenia (do tych należą, m.in., przedawnienie roszczenia, niemożność świadczenia wskutek okoliczności, za które dłużnik nie odpowiada). Dłużnik może więc podnosić zarzut przedawnienia, które nastąpiło po wydaniu tytułu egzekucyjnego, to jest przedawnienia roszczenia stwierdzonego tym tytułem, mającego niejako odrębny byt od chwili wydania orzeczenia.

Pozbawić tytuł wykonawczy wykonalności można do zakończenia wykonywania tytułu wykonawczego co do wszystkich egzekwowanych należności, bowiem ostateczne rozstrzygnięcie o sposobie rozliczenia kwot wyegzekwowanych następuje na zakończenie prowadzonej egzekucji. Zgodnie bowiem z art. 816 § 1 kpc dopiero po ukończeniu postępowania egzekucyjnego należy na tytule wykonawczym zaznaczyć wynik egzekucji i tytuł zatrzymać w aktach, a jeżeli świadczenie objęte tytułem nie zostało zaspokojone całkowicie, tytuł zwrócić wierzycielowi.

Powód oparł żądanie na zarzucie częściowej zapłaty oraz częściowego przedawnienia. Pozwany zakwestionował te zarzuty. Kwestią sporną był zwłaszcza sposób zarachowywania wpłat powoda przez pozwanego. Do tej kwestii zatem należy odnieść się w pierwszej kolejności.

Tytułem wstępu wskazać należy, iż ustawowe odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, którego termin był oznaczony, stają się zaległą należnością uboczną bez potrzeby uprzedniego wezwania dłużnika do zapłaty tych odsetek (powołany wyżej wyr. SN z 8.3.2002 r., III CKN 548/00; wyr. SN z 21.7.2004 r., V CK 691/03).

Sposób zarachowania należności z mocy prawa reguluje art. 451 kc. Stosownie do jego treści dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne (§ 1). Jeżeli dłużnik nie wskazał, który

z kilku długów chce zaspokoić, a przyjął pokwitowanie, w którym wierzyciel zaliczył otrzymane świadczenie na poczet jednego z tych długów, dłużnik nie może już żądać zaliczenia na poczet innego długu (§ 2). W braku oświadczenia dłużnika lub wierzyciela spełnione świadczenie zalicza się przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów wymagalnych - na poczet najdawniej wymagalnego (§ 3). A zatem dłużnik może wskazać, na który dług zalicza świadczenie, ale to wierzyciel decyduje, czy w ramach tego długu chce zaliczyć wpłatę na należności uboczne. Zasada ta znajduje zastosowanie także wówczas, gdy dłużnik ma wobec wierzyciela tylko jeden dług, złożony z należności głównej i odsetek (por. wyroki SN z 19.11.1998 r., III CKN 17/98, L.; SN z 24.1.2002 r., III CKN 495/00; wyr. SN z 7.4.2004 r., IV CK 211/03, L.; wyr. SN z 9.2.2005 r., II CK 433/04, L.; wyr. SN z 31.3.2006 r., IV CSK 132/05, L.).

Treść art. 451 kc reguluje sposób zarachowania należności z mocy prawa. W aktach niniejszej sprawy zabrakło dokumentu wskazującego, jak księgowano wpłacane kwoty po stronie dłużnika. Jednocześnie nie ma też w tej materii widocznej dyspozycji wierzyciela. Pozwany nie może zatem twierdzić, motywowany potrzebą procesową, że wpłaty te księgował na odsetki. W konsekwencji w niniejszej sprawie znajdował zastosowanie art. 451 § 3 kc, który stanowi, że jeżeli nie została wyartykułowana konkretna dyspozycja zarachowania przez dłużnika i/lub wierzyciela, spełnione świadczenie zalicza się na poczet wierzytelności najstarszej z wymagalnych. A taką wierzytelnością była kwota główna (kapitał) wynikająca z nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 15 maja 2006 r. sygn. akt: I Nc 291/05 wraz z wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 04 kwietnia 2007 r. sygn. akt: I C 39/07 oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 20 sierpnia 2007 r. sygn. akt: II Ca 321/07. Pozwany co prawda opierał twierdzenia na odręcznie sporządzonych zestawieniach tabelarycznych nie będących przy tym dokumentem księgowym, które okazały się sprzeczne ze sprawozdaniami finansowymi jak i same w sobie budziły wątpliwości (brak dat, rozbieżność między przedstawianymi zestawieniami, zapisy dotyczące rozliczenia wpłat dokonane na dodatkowych zestawieniach zamiast na koncie rozrachunkowo-bilansowym), co w konsekwencji nie pozwalało określić rzetelnie wysokości spłaty dokonanej przez powoda zgodnie ze stanowiskiem pozwanego. Ostatecznie zaś zdołał wykazać jedynie odsetki dotyczące wolnych środków na rachunku bankowym, nie zaś odsetki otrzymane w ramach opóźnienia za zapłatę od powoda. Jak zauważyła biega z zakresu rachunkowości J. K., gdyby pozwana spółka „na bieżąco” księgowała i wykazywała wpłaty na poczet odsetek, miałyby to odzwierciedlenie w sprawozdaniu finansowym, a otrzymane odsetki powiększyłyby w tym przypadku przychody finansowe i wpłynęłyby dodatnio na ostateczne wyniki finansowe spółki w poszczególnych latach (k.453).

Niezachowanie przez pozwanego wymogów prowadzenia ksiąg rachunkowych zgodnie z regulacjami ustawy o rachunkowości nie może natomiast rzutować na sytuację powoda. W konsekwencji należało przyjąć, że wpłaty pozwanego zaliczyć należy na należność główną.

Mając na uwadze powyższe Sąd przyjął, za stanowiskiem powoda w oparciu o polecenia księgowania, że w okresie od dnia 04.03.2009 r. do dnia 18.04.2016 r. powód dokonał wpłat w łącznej kwocie 66.500 zł, które do dnia 31.12.2011 r. zarachowywane były przez pozwanego wyłącznie na należność główną, zaś wpłaty uiszczone po dniu 31.12.2011 r. zarachowywane były na należność główną i koszty procesu, z wyłączeniem odsetek do dnia 31.08.2018 r. Jest to również zgodne z wersją pozwanego wyrażoną w piśmie z dnia 7 czerwca 2016 r., tj. przed wystąpieniem powoda na drogę postępowania sądowego, w którym pozwany przyznał, że dłużnik w zakresie należności głównej dokonał wpłaty kwoty 35.683,54 zł, natomiast nie spłacił odsetek od zaległości.

Powód wykazał przy tym wszystkie wpłaty, również w dniach 15.10.2012 r., 15.11.2012 r., 18.12.2012 r. i 15.01.2013 r., które kwestionował pozwany (k.37).

W konsekwencji, skoro wpłaty powoda były zarachowywane przede wszystkim na poczet świadczenia głównego, tytuł wykonawczy w zakresie nieuiszczonych odsetek nie wygasł i możliwe było podniesienie przez powoda zarzutu przedawnienia co do odsetek.

Zgodnie z obecnie obowiązującym art. 125 § 1 kc roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również

roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd przedawnia się z upływem sześciu lat. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenie okresowe należne w przyszłości przedawnia się z upływem trzech lat.

Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z przepisami przejściowymi ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104) powyższy terminy obowiązuje, jeżeli termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

W konsekwencji w niniejszej sprawie przedawnienie następuje według starych terminów zgodnie z wcześniejszym brzmieniem art. 125 § 1 kc, tj. z upływem lat dziesięciu zamiast sześciu, natomiast w zakresie świadczeń okresowych termin wynosi także 3 lata.

Określony w art. 125 § 1 kc dziesięcioletni termin przedawnienia ma zastosowanie do stwierdzonych wyrokiem roszczeń o odsetki za opóźnienie wymagalnych w dniu uprawomocnienia się wyroku. Trzyletniemu przedawnieniu ulegają stwierdzone wyrokiem roszczenia o odsetki za opóźnienie należne i wymagalne po dniu uprawomocnienia się wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15.1.2014 r., I CSK 197/13, OSN 2014, Nr 10, poz. 106).

Odsetki w zakresie rat płatności określonych przedmiotowym tytułem liczone od poszczególnych dat ich płatności do dnia uprawomocnienia się orzeczenia podlegają zatem dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia. Odsetki te obliczone na dzień 20.08.2007 r. wyniosły 28.727,23 zł. Pozostałe odsetki naliczone po dniu uprawomocnienia się orzeczenia, tj. od dnia 21.08.2007 r. podlegają trzyletniemu terminowi przedawnienia.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż przedmiotowy tytuł wykonawczy swoim zakresem winien obejmować nieprzedawnione kwoty obejmujące:

- odsetki podlegające 10-letniemu terminowi przedawnienia obliczone na dzień 20.08.2007 r. w wysokości 28.727,23 zł
- odsetki obliczone od dnia 29.04.2013 r. do 17.04.2016 r. w wysokości 5.339,64 zł,
- należność główną do zapłaty na dzień 18.04.2018 r. w wysokości 2.471,55 zł (po uwzględnieniu spłat sprzed wszczęcia postępowania egzekucyjnego)
- odsetki obliczone od dnia 18.04.2016 r. w wysokości 537,92 zł.

Natomiast spłaty dokonane przez powoda przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego spowodowały wygaśnięcie tytułu wykonawczego w zakresie, w jakim wierzyciel został już zaspokojony.

Pozwany w sprawie kwestionował istnienie przedawnienia z uwagi na przerwanie jego biegu i tym samym brak jego upływu przez dobrowolne spłaty powoda, przez które uznał on dług, jak również toczące się postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 1780/07 (art. 123 § 1 pkt 1 i 2 kc). Wskazać należy, iż powód podnosi zarzut przedawnienia jedynie co do odsetek za okres od 21 sierpnia 2007 r. do 28 kwietnia 2013 r. i w zasadzie jedynie w tym zakresie należy odnieść się do argumentacji pozwanego dotyczącego jego przerwania.

W pierwszej kolejności należy się odnieść do zarzutu pozwanego, że powód uznał roszczenie, dokonując wpłat. Co do zasady uznanie długu przez osobę, przeciwko której on przysługuje, nie wymaga złożenia oświadczenia woli, a wystarczające jest zewnętrzne wyrażenie przeświadczenia o istnieniu roszczenia, a więc oświadczenie wiedzy. Jednakże dopiero wówczas wywołuje skutek prawny wnikający z art. 123 § 1 pkt 2 kc, gdy jednoznacznie potwierdza istnienie skonkretyzowanego długu. Innymi słowy, uznanie roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 2 kc występuje w każdym wypadku wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec



wierzyciela, z którego wynika, że dłużnik uważa roszczenie za istniejące (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 marca 2003 r., I CKN 11/01). Wymóg ścisłego sprecyzowania roszczenia, będącego przedmiotem uznania, podyktowany jest tym, że bieg przedawnienia uznanego roszczenia przerywa się, ale tylko w granicach określonych uznaniem (wyrok SN z dnia 24 lutego 1970 r., II PR 5/70, LEX nr 6679; wyrok SN z dnia 16 września 1977 r., III PR 105/77, LEX nr 7996). Skoro więc strona pozwana nie wykazała, iż wolą powoda była spłata odsetek za opóźnienie, jak również sama wpłat tych tak nie rachowała, należało uznać, że zachowania powoda nie może być kwalifikowane jako uznanie tego konkretnego roszczenia pozwanego. W związku z powyższym w ocenie Sądu nie nastąpiło tu przerwanie biegu przedawnienia odsetek za opóźnienie.

Odnosząc się natomiast do zarzucanego przerwania przedawnienia przez pierwsze postępowanie egzekucyjne, wskazać należy, iż postępowanie egzekucyjne trwające w latach 2007-2009 r. nie wpłynęło na bieg przedawnienia odsetek, jaki miał miejsce w latach 2013-2016 r.

Uznając za zasadne żądanie powoda w zakresie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu w tym zakresie.

Powód wniósł również o zapłatę kwoty 11.528,21 zł, stanowiącej różnicę między kwotą zapłaconą przez powoda, a kwotą ustalonej w sprawie należności pozwanego (48.604,55-37.076,34). Sąd stoi na stanowisku, iż powód był uprawniony do wystąpienia z żądaniem zapłaty, w postępowaniu w przedmiocie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności. Oceniając jednak żądanie powoda należało uznać je za bezzasadne.

Powód jako podstawę podaje art. 405 kc i następnę, nie precyzując, czy chodzi o bezpodstawne wzbogacenie czy nienależne świadczenie, dlatego też Sąd odniósł się do obu. Poza sporem przy tym było, iż pozwany faktycznie otrzymał w toku postępowania egzekucyjnego kwotę w żądanej wysokości.

Zgodnie z art. 405 kc kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Brak podstawy prawnej oznacza taką sytuację, w której uzyskanie korzyści majątkowej nie znajduje usprawiedliwienia w przepisie ustawy, ważnej czynności prawnej, prawomocnym orzeczeniu sądowym albo akcie administracyjnym. Na dzień wyegzekwowania kwoty 11.528,21 zł istniała podstawa prawna, w postaci przedmiotowego tytułu wykonawczego, którym komornik był związany. Ta podstawa prawna nigdy też nie odpadła, dlatego nie sposób przyjąć, iż zachodzi w sprawie bezpodstawne wzbogacenie. Pozwany nie powinien ponosić zaś konsekwencji, że dłużnik zdecydował się na skuteczną obronę swoich praw w trybie powództwa przeciwegzekucyjnego później niż był do tego uprawniony.

Szczególnym przypadkiem powstania zobowiązania z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia jest spełnienie świadczenia nienależnego. Zgodnie z art. 409 § 2 kc świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. W takiej sytuacji brak podstawy prawnej oznacza nie tylko brak ważnej i skutecznej czynności prawnej, ale również wadliwość *causae*.

Podstawową przesłanką kwalifikowania świadczenia jako nienależnego jest jego uprzednie spełnienie przez dłużnika. Z kolei kluczowym elementem tego stanu jest wola dłużnika w spełnieniu tego świadczenia, natomiast brak woli oznacza, że przesunięcie majątkowe z masy majątkowej dłużnika do masy majątkowej wierzyciela nie jest wynikiem świadczenia, a zatem nie może powstać roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia w rozumieniu art. 410 § 2 kc (por. wyrok SN z dnia 11.09.1997 r., III CKN 162/97, lex nr 31702; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17.08.2016r., sygn. akt I ACa 748/15, Lex nr 2138319). Zwrócić również należy uwagę, iż w sprawie mamy do czynienia z częściowo przedawnionym świadczeniem. Nawet jeśli więc przyjąć, iż ten element woli wystąpił, to i tak powstały na skutek przedawnienia roszczenia efekt w postaci zobowiązania naturalnego o charakterze niezupełnym, eliminowałby nienależny charakter świadczenia w ujęciu art. 410 § 2 kc. Zobowiązanie naturalne o charakterze niezupełnym charakteryzuje się tym, że będące jego przedmiotem świadczenie może być spełnione tylko dobrowolnie, natomiast nie może być przymusowo dochodzone. Skoro zatem upływ terminu przedawnienia skutkuje powstaniem sytuacji

materialnoprawnej, która jest definitywnie ukształtowana, to w konsekwencji nie podlega rozliczeniu na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu (por. wyrok SN z dnia 28.10.2014r., I PK 54/14, Lex nr 1541248). Ponadto wskazać należy, wbrew temu, co twierdzi powód, na istnienie negatywnej przesłanki żądania zwrotu, opisanej w art. 411 pkt 3 kc – jeżeli świadczenie zostało spełnione w celu zadośćuczynienia przedawnionemu roszczeniu. Przesłanka ta nie znalazłaby zastosowania, gdyby powód spełniał świadczenie jedynie w wykonaniu prawomocnego wyroku, który jednak zostałby uchylony i wówczas wypłacona kwota stałaby się świadczeniem nienależnym (pod warunkiem, że wcześniej dłużnik, działając na podstawie art. 117 § 2, uchylił się od zaspokojenia roszczenia), co nie zachodzi w niniejszej sprawie.

W związku z powyższym Sąd oddalił powództwo w tym zakresie jako bezzasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 kpc, dokonując ich stosunkowego rozdzielenia, bowiem żądania powoda zostały uwzględnione w części wynoszącej 78 %. Wartością przedmiotu sporu po rozszerzeniu żądania pozwu była kwota 53.327,50 (pozbawienie wykonalności: kwestionowany w pozwie cały tytuł 78.875,63 zł pomniejszony o kwotę ostatecznego żądania ponad kwotę 37.076,34 zł + roszczenie o zapłatę 11.528,21 zł), z czego uwzględniono powództwo w zakresie 41.536,56 zł.

Niezbędne koszty procesu poniesione przez powoda obejmują kwotę 10.817 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem odpowiadające dwukrotnej stawce minimalnej określonej w § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), kwotę 17 zł w związku z koniecznością uiszczenia opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa, a także kwotę 1.800 zł tytułem wpłaconych zaliczek na biegłych. W ocenie Sądu niezbędny nakład pracy pełnomocnika powoda, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia uzasadnia przyznanie wynagrodzenia pełnomocnika w żądanej wysokości odpowiadającej dwukrotności stawki minimalnej. Postępowanie w sprawie trwało trzy lata, w jego toku pełnomocnik powoda składał liczne i obszernie pisma procesowe, dowody z dokumentów mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, uczestniczył we wszystkich rozprawach, ustosunkowywał się do wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz pism procesowych strony pozwanej.

Niezbędne koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną obejmują kwotę 5.400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem odpowiadające stawce minimalnej określonej w § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) oraz kwotę 17 zł w związku z koniecznością uiszczenia opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa.

Suma poniesionych kosztów przemnożona przez ułamek wygranej/przegranej stron i pomniejszona o koszty własne daje wynik kosztów ostatecznie należnych od strony przeciwnej. W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.650,52 zł.

Sąd w oparciu o treść art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 kpc rozstrzygnął o pobraniu od strony pozwanej nieuiszczonej części opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa (3.943 zł x 0,78) oraz wydatki na opinie biegłych (1.593,77 zł x 0,78).

Na podstawie art. 102 kpc Sąd nie obciążył powoda kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa, mając na uwadze nie tylko sytuację majątkową powoda, który korzystał w sprawie ze zwolnienia od opłaty sądowej, ale także to, że powód mógł bronić się przed egzekucją jedynie w trybie niniejszego postępowania, co narażało go na dodatkowe koszty.

SSO Alina Gąsior

**ZARZĄDZENIE**

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.

SSO Alina Gąsior